

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

PONDĚLÍ 16. 6. 2025 *Fabrika* SVITAVY 2025

ÚVODNÍK

Už třetí den sedíme v sálech a ačkoliv jsme mohli vidět představení, ve kterých se objevovala příroda, např. Podejme si tlapku, ve které jsme sledovali lišku, zajíce nebo dokonce střídání ročních období, tak se většina z nás dostala ven pouze při přesunu z Fabriky do Trámu. Vidím to samozřejmě ze zkráceného pohledu, protože já osobně, pokud nesedím v jevišti, tak většinu dne prosedím u počítače v redakci. Jsem tak rád, když se můžeme jít podívat do seminářů, diskusí nebo do hledišť, ale ten pocit, když vyjdu z budovy ven a nadechnu se večer čerstvého vzduchu je k nezaplacení. A tak jsem si řekl, že by bylo fajn se podívat v dalších dnech do přírody nebo alespoň do parků tady v okolí Svitav.

Přečetl jsem si totiž, že pouhé sledování stromů, rostlin nebo krajiny z okna zlepšuje náladu. Což pochopitelně souvisí s aktuálním tématem tohoto čísla, environmentálním wellbeingem. Doporučuji si o tom přečíst článek mého kolegy Vojty Matějčka o pár stránek dále.

Každopádně, průj i krátké pobyty (20–30 minut) v zeleni snižuje hladinu stresového hormonu kortizolu, a to vůbec nezní špatně. Říká se tomu „lesní koupel“ (japonské shinrin-yoku) – pomalé vnímání lesa všemi smysly. Výzkumy ukazují, že i dvacetiminutová procházka v zeleni třikrát týdně může výrazně zlepšit náladu, soustředění a snížit úzkost.

No, abych to neprotahoval. Protože jsem ve Svitavách poprvé a neznám to tady, otevřel jsem si chatgpt a zeptal se ho, kam by mě poslal na procházku. Nezklamal. Ale protože se od psaní, sledování inscenací a seminářů asi neutrhnu, je mi to k ničemu. Proto o tom píšu vám, abyste si mohli dojít vyčistit hlavu a plíce alespoň vy.

Tip číslo jedna: Přírodní areál Brand (u rybníka Rosnička, okraj Svitav). Chatgpt k tomu píše, že je to klidné místo pro relaxaci, sport, procházky i pikniky, tak to můžete ověřit. Rybník nabízí příjemné výhledy a překrásné prostředí pro zklidnění mysli.

Park patriotů a kopec patriotů. Nachází se v jihozápadní části Svitav. Je to městský park s potůčkem, cyklostezkami a naučnou stezkou. Kopec patriotů je nejvyšší bod města (453 m n. m.) a nabízí krásný výhled na Svitavy.

Určitě by se toho našlo více. Věřím, že pokud byste nebyli líní jako já a zeptali se někoho, kdo zde byl více než jednou, doporučil by vám klidná a kouzelná místa, kterých je ve Svitavách plno. Jediné, co je potřeba pro naše zdraví občas udělat, je poslat ho na chvíli do přírody. :)

Tomáš Větrovský

ROZHOVOR SE...

... SLOVENSKÝM SOUBOREM DIVADIELKO NA DLANI

Nedělní večer patřil na jevišti Fabriky slovenskému hostu, kterým byl soubor Divadielko na dlani ze ZUŠ Voderady, který svitavským divákům nabídl své představení Končíme! Vzhledem k potřebě vedoucí souboru Barbory Bazsové řešit ještě organizační věci, jsem měl možnost vést rozhovor většinu času pouze s dětskými členy.

Jaké jste měli pocity po odehraném představení?

Zvládla jsem to dobře, sice jsem to někde trochu pokazila, ale celkově dobrý.

Cítila jsem se dobře, protože jsem byla poprvé v Česku.

Oddechla jsem si. No konečně bez těch replik...

Co jste si užili na jevišti nejvíc?

To, že se lidé smáli. Smáli se i věcem, které neměly být vtipné. Například megafonu.

Jsem ráda, že jsme byli pozvaní, že tady můžeme hrát. I když si tady modrá pastelka vymkla kotník. Museli jsme kvůli tomu poupravit pár věcí.

Že jsem dneska výjimečně hrála dvojroli. Hrála jsem navíc ještě kluka, co stěhuje nábytek a velmi jsem si tu roli užívala.

Já se cítil šťastný, že se nám to podařilo dohrát. Ne, že bych z toho byl zase moc ve stresu. Před představením jsem přemýšlel, co budu mít zítra k snídani.

Já, když jsem měla říct jednu repliku, tak jsem se zakoktala, ale podařilo se mi ji doříct, a pak už jsem si představení užívala, protože už jsem nemluvila.

To, že jsem to zvládla a mám dneska navíc narozeniny.

Byli jste hodně nervózní?

Hodinu před vystoupením, nic. Půl hodiny před vystoupením, nic. Pět minut před vystoupením: „Proboha, proč jsem se hlásil na tenhle kroužek? Co tu vlastně dělám?“

Byl pro vás v něčem rozdíl hrát v Česku?

Já jsem to brala, jako bychom to hráli na slovenském jevišti. Nebyl v tom rozdíl.

Jediné, v čem byl rozdíl, že před začátkem představením se před oponou mluvilo v davu česky, ale to bylo jediné.

Ne, protože jsme hráli už čtyřikrát v soutěžích a dvakrát pro veřejnost.

Změnila se inscenace během

jednotlivých vystoupení?

Popsal bych to tak, že zub zůstal stejný, ale sklovina se změnila.

Přibýly nám pastelky. Nejprve nás bylo méně. Přibrali jsme třeba Igora jako růžovou pastelku.

Čtěli byste přijet do Čech znovu?

Ano, ale byli bychom tu rádi déle. Nejen na dva dny.

Máte vy na mě nějakou otázku? Jako na diváka?

„Přišel byste na představení znovu?“

„Já bych přišel, protože se mi líbilo odhodlání, s jakým jste vyhlásili stávkou,“ odpovídám.

„Poznal jste, že ten kufr představoval penál?“

„Poznal, ale až v momentě, kdy jsi z něj vytáhla ořezávací.“ To už se vrací vedoucí souboru Barbora Bazsová, a tak se pokouším znovu vést rozhovor já.

Budete hrát tuto inscenaci ještě někde nebo to bylo dnes naposledy?

„Derniéry bývají smutné, melancholické. Právě protože jsou poslední,“ odpovídá paní učitelka Barbora Bazsová. „Nechceme být smutní z toho, že už tuto hru hrát nebudeme, ale řekla bych, že dneska byl výkon hodný derniéry. Děti tomu daly krásnou tečku a našim českým přátelům velmi děkujeme, že nás pozvali, protože my jsme se více těšili z toho pozvání než z toho, že jsme doma vyhráli.“

Čtěla byste ještě něco doplnit, paní učitelko?

„Bylo to, jak se říká na pankáče. Museli jsem narychlo upravit hru tak, aby se prostor přizpůsobil zraněné noze. Aby diváci věděli, je to vyvrknutý kotník. Ten nově upravený prostor nám sebral část jistoty, ale zase to díky té improvizaci něco přineslo. Držely jste se pěkně, děti!“ pochválila na závěr celý soubor Barbora Bazsová.

Ptal se a odpovídal Tomáš Větrovský

NAHLÉDLI JSME DO...

... SEMINÁŘE B / TĚLO JAKO NÁSTROJ KOMUNIKACE A SDĚLENÍ

Začátek druhého dne semináře účastníci zahájili střelbou v kruhu, a to střelbou z luku, který představovaly jejich dlaně. Zvuk tlesknutí dlaní o sebe spolu se svým jménem potom střelci posílali dalšímu. A nebyl by to správný wellbeingový seminář, kdyby na řadu nepřišla masáž. Vždyť je to přece jeden ze zázraků přírody. Dvě chodidla, v porovnání s tělem docela malá, a nesou celé tělo. Masáž nezůstala jen u chodidla, uvolňovala se achilovka, lýtka, stehna i kyčle. Schválně. Zkuste si někdy během Źukání do počítače sednout na zem, natáhnout nohy a udělat si stěrače (protichůdný pohyb chodidel směrem k sobě a od sebe).

Dnes se celá „béčková“ dílna zaměřila na pohyb nohou. Neutrální chůzi prostorem proměnila změna prostředí. Jakmile účastníci slyšeli, že se procházejí teplým pískem, který se jim prosypával mezi prsty, a začali chodit malovat do písku, celá aula byla plná tanečníků. „Nohy jsou teď naše štětce,“ zaznělo od lektorky Lenky Jiřové, „Uvolněte si ruce, pracuje i pánev.“ Písek se proměnil v bahno a na zemi bylo najednou plno louží. Během této environmentální malby se účastníci vraceli ke zkušenostem z počátku dílny. Zaměřovali se na osu těla. Co to s tělem udělá, když si prodloužíme páteř?

Když se všichni sešli v kruhu s chodidly rovnoběžně a směrem do jeho středu, došlo na aktivaci kolen. K pérování v kolenou se přidal zvuk a kolena rázem povolila.

HIIIIIIHAAAAHEEEEEEE. Pohyb kolenou byl jen jeden rytmus, ale k němu se přidal ještě krouživý pohyb v ramenou. Najednou dělala spodní část těla úplně jiný pohyb než ta horní.

Jestliže bahno a písek přilákaly do auly skupinu tanečníků, horký písek a kamínky ji naplnily skupinou domorodého kmene. Důležitou roli opět hrála imaginace a znalost stavby těla. Když nechceme došlápnout na ostrý kamínek, přeskakujeme nejen z chodidla na chodidlo, ale opět pracuje i naše pánev. Jako by ji při skocích někdo nadzvedával.

Většina divadelníků ví, co to znamená stronzo. V této skupině, která se zná teprve krátce, ale žádný verbální pokyn k zastavení nenastal. „Společně se zastavíte,“ zaznělo od lektorky a účastníci pohybové dílny se pohybovali a zase zastavovali jako sešraná parta.

Od práce sama se sebou ve skupině se pohybáři přehoupili do práce s partnerem. Opět aktivitu začali neutrální chůzí. Své tempo podle vlastního uvážení zrychlovali, zpomalovali nebo zastavovali. Bez hudby i s hudbou. Jednou ze skladeb byla na například Once Again od Hang Massive. Kouzlo přírody dílna neztratila ani v tomto bodě. Během chůze se mohli účastníci napojovat za své kolegy. V aule se tak vytvářely zástupy brouků, kteří různě měnili rychlost i seskupení. Aniž by se skupina domlouvala, vytvářela v prostoru inspirativní příběhy. „Můžete jenom jít a má to sílu,“ reflektovala lektorka Lenka Jiřová pohyb jednotlivce, který někdy zůstal mimo skupinu a celý příběh tak získával zajímavý náboj.

Spolupráci a sounáležitost skupiny podpořilo další cvičení. Všichni stáli na místě, ale ne jen tak. Každý byl připravený k vyběhnutí. Energické napětí se šířilo prostorem. Vždy mohl běžet jen jeden. Jakmile se zastavil, vybíhal další. Komplikovanější bylo zadání, při kterém měli běžet hned tři lidé z celé skupiny, ti se postupně zastavovali a střídali je další.

A proč tuhle reportáž přinášíme? Jasně. Abychom měli o čem psát a využili všechny možné aktivity této dílny k podpoření našeho environmentwellbeingu. Ale taky proto, že nás zajímá, jaký tvar nám dílna Tělo jako nástroj komunikace a sdělení snad ve středu večer představí. Jít. Zastavit. Zrychlovat. Zpomalovat. Otevírat se. Schoulit se. Rozprostřít se. Zmuchtat se. Jako papír. Kontrast minulosti a současnosti zkoumali účastníci přes tělo i přes myšlenky. Zkoušeli si, jaké je bytí v kůži papírového člověka, nebo jaký wellbeing zažívá osoba z hedvábí. Jak se liší jejich pohyb? Když se účastníci dílny zrovna nehýbali, zamýšleli se nad slovesy, která se jim váží k minulosti. A jaké sloveso je jejich protikladem? Jak bude vypadat vzájemná akce a reakce těchto pohybů a myšlenek? Třeba se ve středu dozvíme, co všechno zmůže kapka vody, která „jen“ dopadla na hladinu.

Markéta Somolová

VČERA JSME VIDĚLI...

... přesun z Fabriky do kina na přednes

Vítek Ulip

Eliška Weinerová

VČERA JSME VIDĚLI...

Mia Szabó

Jaroslav Šťastný

Ema Škardová

NA SLOVÍČKO S...

... RECITÁTORŮ 2. KATEGORIE

Otázky pro recitátory:

1. Jak dlouho recituješ a byl/a jsi už někdy na Dětské scéně?
2. Jak ses dostal/a ke svému textu a proč sis ho vybral/a?
3. Co je podle tebe na recitaci nejtěžší?
4. Vyber pět klíčových slov, která charakterizují tvůj text.
5. Popiš co nejpřesněji své odpočinkové místo.

KAROLÍNA TEPLÍKOVÁ

(Dveře)

1. Recituji prvním rokem a ve Svitavách jsem poprvé.

2. Zaujal mě tím, že i když je krátký, tak toho sděluje hodně.
3. To samotné stání na pódiu, ta tréma.
4. Dveře, otevření, tma, nová věc, světlo.
5. Kdekoli, kde svítí sluníčko a dá se tam sedět.

BENEDIKT LEPKA

(Bylo nás pět)

1. Recituji od druhé třídy a ve Svitavách jsem letos podruhé.
2. K Vánocům jsem dostal CD s audioknihou Bylo nás pět a jelikož mám takovou tendenci, když dostanu CD, pořád ho dokola poslouchat, tak jsem si to naposlouchal. Máma mi pak navrhla, že

bych to mohl recitovat. Moje část mě zaujala tím, že je vtipná.

3. Rozhodně schovat trému a neklepat se.
4. Kino, okno, Bejval, film, pan Maule.
5. Můj pokoj, nebo někde venku s kámošema.

ELIŠKA VEJMELKOVÁ

(Šnek na celní prohlídce)

1. Recituji od třetí třídy a byla jsem tu i vloni.
2. Paní učitelka mi dala dva texty a já si měla vybrat. Tenhle mi přišel lepší.
3. Udržet rytmus.
4. Šnek, celník, celnice, nervozita, sranda.
5. Ráda jsem v knihovně a čtu si tam.

Ptal se Vojtěch Matějčka

ZEPTALI JSME SE...

... NA DOJMY Z VYSTOUPENÍ RECITÁTORŮ 4. KATEGORIE

Jakub (17)

Bylo to super, nečekal jsem, že se tak zasměju.

Josef (20)

Celkově mi to přišlo dobrý, moc se mi líbil Jaroslav Šťastný (*O různosti pravd*).

Fabián (13)

Bylo to výborné, moc jsem si to užil, už teď se těším na další část. Zaujal mě přednes Jaroslava Šťastného.

Lucie (49)

Zatím je to velmi zajímavé, celkově se mi líbí výběr textů a některé nápady recitátorů.

Radka (37)

Dnes je to takové rozmanité. Je tu od každého trochu. Velmi mě zaujal Filip Kubák (*Tatínku, ta se ti povedla*), tento text jsem ještě neslyšela, tak to bylo hodně osvěžující.

Ptal se Vojtěch Matějčka

VČERA JSME VIDĚLI...

Charlotte Bervidová

Jan Chuděj

Filip Kubák

Zoja Zemánková

Ema Keprtová

Nathalie Masaříková

Štěpán Svoboda

Ester Niklová

Anna Rozálie Šimičková

VČERA JSME VIDĚLI...

Rozálie Hanusková

Sofie Kolenčíková

Štěpán Bohatý

ZAPSALI JSME...

... NA BESEDĚ S RECITÁTORY 2. KATEGORIE

Ema Zámečníková a Vít Malota uvítali recitátory 2. kategorie děkovačkou. Ocenili radostné nastoupení na jevišti i radost z předávání textu divákovi. Natálii Masaříkovou s textem *Ukolébavka* Daniely Fischerové lektori pochválili za uchopení postav. Recitátorka dokázala jasně rozlišit jaké to je, když někdo povídá a povídá a povídá... a když se najednou ztiší. Ocenili, že se Natálii povedlo předat text se záměrem, s jakým byl tvořen. Jeho začátek byl velký a rychlý, a tak mohla být druhá polovina kontrastně jiná. Lektori během besedy upozornili, že nás, recitátory, zajímá hledání vypravěče. Protože nevyprávíme jen o něčem, ale také z pohledu někoho. A k tomu všemu ještě za postavy, které v textu vystupují.

Na řadu přišla další chvála, tentokrát za tvorbu atmosféry. A jak se jí podařilo Mie Szabó vytvořit? Čekáním. Vytvořenou atmosféru textu Evy Papouškové: *Strom s červenými kuličkami* bylo možné víc využít a diváka vodit podle potřeby textu. Z hlediska stavby veršovaného textu se na besedě mluvilo o předělech jednotlivých myšlenek. Někdy jde myšlenka přes několik veršů, a tak není nutné je tolik oddělovat.

„Tady jsme viděli sportovní výkon neodbourat se tak, abychom text dokázali dořít,“ zaznělo od Víta Maloty během reflexe interpretace Macourkova textu *O Kryštůfkovi, který se schoval v mixéru* recitátorem Štěpánem Svobodou. Štěpán divákům přinesl nakažlivou radost, kterou mu diváci vraceli. On sám ji v takové míře nečekal. „Text znám, a přesto jsem se chtěla jako blázen. Bylo to tím naprostým ztotožněním tebe jako recitátora s textem,“ doplnila Ema Zámečníková. Znovu se mluvilo o „čárkování“. Mluvený jazyk se chová a vypadá jinak než ten psaný. Doporučení od lektorů bylo jednoduché: „Poslouchejte, jak lidé mluví. Přirozený tok řeči.“

Markéta Somolová

Během rozboru přednesu Elišky Vejmelkové (Zvonimir Balog: *Šnek na celní prohlídce*) položila lektorka Gabriela Zelená Sittová otázku, zda Elišku bavilo být spíše celníkem nebo spíše šnekem. Eliška okamžitě reagovala, že celníkem. Na tuto otázku Gabriela Zelená Sittová navázala úvahou, zda se jednalo o první setkání postav. Z pohledu lektorů by měl být v takové situaci šnek více překvapený otázkami a méně odevzdaný. Ve druhé části by následně lektori shledávali větší prostor pro vývoj postavy. František Kaska na druhou stranu spatřoval v počinání šneka určitou lidskost. Gabriela Zelená Sittová navázala přáním poznat v textu více názor přednášející. Z jejího pohledu je právě pro toto prostor v nepřímých řečech. Oba lektori na závěr konstatovali, že Elišce během rozboru „zářily oči“ a svým zaujetím pro text strhla posluchače s sebou.

Rozbor výstupu Emy Keprtové (Miloš Macourek: *O Kateřince a tlustém červeném svetr*) zahájila Gabriela Zelená Sittová poznámkou, že název textu se říká až po autorovi. František Kaska doplnil, že je to tak proto, že název bývá často již součástí textu. Gabriela Zelená Sittová označila Emu za výraznou vypravěčku. Zároveň však vyjádřila obavu o slévání postav zapříčiněné právě intenzivním přednesem. František Kaska dodal, že za použití velkých změn hlasu a gest může během přednesu zanikat motivace postav.

Vojtěch Matějčka

„Jak dlouho se věnuješ přednesu?“ zeptala se Olga Strašáková Rozálie Hanuskové, která přednesla text *Zpověď žákyně* od Jiřího Roberta Picka. „Tři roky.“ Lektorky vyjádřily nadšení z toho, jak vypravěčka působila při recitaci zrale a bylo poznat, že se jí na jevišti líbí. Upozornily pouze na technickou drobnost, za kterou považovaly „kouskování“ textu. Velká debata se potom rozvinula z dotazu rodičů, jestli je pro úspěch recitátorů klíčové vyvarovat se volbě krátkých textů. Lektorky vysvětlily, že spíše jde o to, aby dlouhý text recitátor zvládl v celém jeho rozsahu, ale že ani krátký text není špatný. Musí však být už sám o sobě dostatečně zajímavý.

Tomáš Větrovský

PŘEDSTAVUJEME...

... LEKTORKY DĚTSKÉHO DISKUSNÍHO KLUBU

Všem lektorům a lektorkám jsme položili stejné otázky:

1. Čemu se profesně nejčastěji věnujete? A co vás v letošním roce v tomto oboru ne/potěšilo?

2. Když už budete mít ve Svitavách spoustu pracovních povinností, kdy a jak si „ukradnete“ chvíli na klid a relax?

3. Jak trávíte volný čas, když už nemusíte pracovat?

4. Jaké představení či knihy byste doporučil/a účastníkům Dětské scény? A proč?

5. Co byste popřál/a účastníkům Dětské scény, aby letošní přehlídku prožili v duchu „wellbeing“?

KATEŘINA ŽARNIKOV

1. Věnuju se zejména vzdělávání učitelů v oblasti dramatické výchovy a podílím se na tvorbě projektů v oblasti dramatické výchovy. Potěšilo mě, že se v rámci revize RVP ZV otevřela možnost, aby se všechny děti setkaly s celým komplexem uměleckých výchov (vedle hudební a výtvarné výchovy taky s dramatickou, taneční a pohybovou a filmovou a audiovizuální výchovou). Nepotěšilo mě, jakou vlnu odporu to vyvolalo a že takhle vlna odhalila, že řada lidí nerozumí, nebo nechce odhalit tomu, co je podstatou komplexní pojetí uměleckých výchov a jak může lidi rozvíjet. Pozitivní je, že je tu řada lidí, kteří se dokážou spojit a inspirovat sebe i ostatní v odkrývání možností jednotlivých uměleckých výchov a jejich možné spolupráce.

2. Pro mě je relax být v semináři a sledovat jak tvoří ostatní a jakým způsobem lektor seminář vede. A pak bych si ráda ukradla čas na povídání s kamarády a procházku po parcích a po skrytých zákoutích Svitav.

3. Kdybych měla úplně volno a nemusela dělat vůbec nic, vyrazila bych ideálně do hor nebo do lesa, prostě do zeleně, kde teče potok. Nebo bych strávila celý den uklízením a rovnáním věcí tam, kde by měly být. Ale většinou svoje volno

trávím na dětském hřišti, vyprávěním pohádek o paní, co ukradla vlak, nebo hraním si na jeřáb, který nakládá věci do vlaku nebo letadla. Ano, mám malé děti.

4. Doporučila bych sadu knih pro děti od Olivera Jefferse *Once there was a boy...*, (hlavně knihu *Lost and Found*). Představuje krystalicky čisté příběhy o přátelství, touze a vzájemné podpoře. A rozhodně taky původní sérii knih o Mumíncích od Tove Jansson (hlavně *Čarovná zima* a *Tatínek a moře*), kterou často člověk docení až v dospělosti. A proč? Protože za zdánlivě dětským příběhem se skrývá ohromná hloubka, která se často dotýká něčeho uvnitř nás samých.

5. Užijte si to. Odpočívajte. Sdílejte s ostatními.

LENKA JANYŠOVÁ

1. Učím na Gymnáziu v Ústí nad Orlicí – ne tolik vyhledávané obory – chemii a matematiku a vedu skupinu menších divadelníků. A také učím na ZUŠ Zábřeh, kde vedu skupinu LDO starších dětí. A ještě jsem si založila Divadelníček, kde jsou dvě skupinky malých dětí. Velkou radost mi v letošním roce udělaly všechny děti, které se pokusily recitovat, a že i přes velkou nemocnost dětí vznikla jejich společná skupinová představení. To se ne vždy povede. A co mě nepotěšilo? Že nejsou finanční prostředky na pořádání recitačních přehlídek, že i okresní přehlídka se jen tak může zrušit a vlastně to nikomu nevádí.

2. K tomu nedojde... hahaha.

3. Volný čas? Kolo, tanec, plavání, kino, výstavy a zase divadlo.

4. Kniha Anne Blankmanové *Černobylské dívky* nabízí mnoho témat k přemýšlení, ale i k dramatizaci jako jsou vztahy dětí, kdo je kamarád, nesnášenlivost národů a rasismus, historické události války a jaderné katastrofy.

5. Užijme si chvíle v bezpečném a přátelském prostředí, které nám organizátoři připravili. Užijme si pár dní v jiném světě, který nám dodává energii do dalšího běžného života.

Ptal se Josef Pekárek

VČERA JSME VIDĚLI...

Lucie Škaroupková

David Farkaš

Tereza Mamulová

VČERA JSME VIDĚLI...

... koncert Majkls & Friends ve stodole

... Končíme!, Divadielko na dlani

... Končíme!, Divadielko na dlani

TÉMA ČÍSLA...

... ENVIRONMENTÁLNÍ WELLBEING

Ti bystřejší z vás si již jistě všimli, že průřezovým tématem letošního Deníku Dětské scény je wellbeing. Možná budete překvapeni, stejně jako já, až zjistíte, kolik forem wellbeingu vlastně existuje. Dnes se budeme proplétat tématem pro všechny z nás nad míru důležitým. Je velmi pravděpodobné, že pod honosně znějícím pojmem „environmentální wellbeing“ si většina z nás představí květiny, třídění odpadu a možná nějaký ten strom. Je však při nejmenším fascinující, jaký záběr tento obor má. Přirovnal bych to až k mezioborové přehlídce. Environmentální wellbeing je totiž hlavně o místech. O místech, ve kterých žijeme, pracujeme a hlavně odpočíváme. Jeden by řekl, že čistící prostředky, které doma používáme nemají na naši psychiku žádný dramatický dopad. Nebo možná, když to takto píšu, tak řekl, ale samo o sobě by vás to možná nenapadlo. Chemikálie v nich obsažené totiž do velké míry ovlivňují naše soustředění, a to je, jak by řeklo mé šestileté já přinejmenším... hustý.

Ale zpět k jádru věci. Klíčovým slovem celého environmentálního wellbeingu není ani tak „ekologie“, jako spíš „prostředí“. Zcela konkrétně, místo. Místo, kde se nám dobře myslí. Místo, kde se nám dobře dýchá. Místo, kde na nás nic příliš netlačí a kde nejsme nuceni vnímat víc, než jsme zrovna ochotni pojmout. Každý takové místo máme, jen ho občas přestaneme hledat. Někdo se zašije mezi regály knihovny, jiný mezi listy v parku, další prostě jen zhasne v koupelně a sedí na studené zemi. Nehodnotíme. Místa, která nám dávají dýchat, se nedají vybrat podle žebříčku. Jejich kvalitu neurčuje design ale bezprostřední pocit přítomnosti.

V běhu každodennosti se snadno stane, že nás okolí začne tvarovat, aniž bychom si toho všimli. Proto je dobré mít aspoň jeden bod, o který se dá opřít. Bod, kde se svět na chvíli zpomalí. Protože právě v těch místech často dochází k tomu, čemu se říká klid. A někdy, v lepších dnech, i třeba k nápadu. A v nejlepších dnech k nápadu na inscenaci, a to je jackpot. Tak odpočívajte...

Vojtěch Matějčka

SEŠLO SE...

... wellbeing Pavla Kocycha během obědu v Coolné

VÝZVA...

Úkol k environmentálnímu wellbeingu:

Pokuste se ve Svitavách najít nové místo kde si odpočinout.

Vaše tipy s námi neváhejte sdílet
na emailu detskascena2023@gmail.com nebo
na instagramu [@detska_scena_svitavy](https://www.instagram.com/detska_scena_svitavy). :3

PŘEDSTAVUJEME...

... LEKTORSKÝ SBOR DĚTSKÉHO DIVADLA / 1

Všem lektorům a lektorkám jsme položili šest stejných otázek:

1. Pokolikáté jste letos již na Dětské scéně? A jaké příjemné vzpomínky se vám s přehlídkou pojí?
2. Čemu se profesně nejčastěji věnujete? A co vás v letošním roce v tomto oboru ne/potěšilo?
3. Když už budete mít ve Svitavách spoustu pracovních povinností, kdy a jak si „ukradnete“ chvíli na klid a relax?
4. Jak trávíte volný čas, když už nemusíte pracovat?
5. Jaké představení či knihy byste doporučil/a účastníkům Dětské scéně? A proč?
6. Co byste popřál/a účastníkům Dětské scéně, aby letošní přehlídku prožili v duchu „wellbeingu“?

JIŘINA LHOTSKÁ

1. Pokolikáté jsem na Dětské scéně, to vůbec netuším. Ale mockrát. Zažila jsem DS v Kaplici, Prachaticích, Mělníku, Zábřehu na Moravě, Ústí nad Orlicí, Trutnově, Svitavách. Snad jsem nic nezapomněla. A pokaždé je ta vzpomínka tak příjemná, že už se těším na další přehlídku.
2. Věnuji se především práci na divadelních představeních se souborem SCÉNA v Kralupech nad Vltavou. A je to právě moje velké potěšení.
3. Klid a relax budu mít především se svými kolegy a kamarády, s kterými se třeba přes rok nevidím, u povídání se skleničkou vína. Pivo může být taky.
4. Lenivím, a ráda.
5. Určitě půvabné představení Naivního divadla v Liberci *Červený balónek* v režii Míši Homolové. Dětem i dospělým. Protože je stejně krásné jako jeho stejnojmenná filmová inspirace, francouzský film z roku 1956, který jsem viděla v dětství a který si v sobě dodneška nosím.
6. Preji všem nové kamarády, setkání se zajímavými texty a inscenacemi, radost z toho, že brzy budou prázdniny a hezky počasí.

KATEŘINA SCHWARZOVÁ

1. Nepočítaně? Setkání, úžas, radost.
2. Studentům, dětem v lesní školce a divadlu. Těší mě moc tvorba, myšlení a bytí našich studentů... Těší mě společenství s rodiči ve školce, třeba právě chystaná Svatojánská slavnost... Těší mě, že se dělá i krásné divadlo pro děti. Netěší mě, co se často dětem nabízí jako „pohádky“ a jako „divadlo“.
3. Brzy ráno procházka mezi zahrádkami a polí k rybníkům. Plavání. Šťastné Ticho. Noční potulování.
4. Lesní zahrada, kočky, ovce a koza. Výlety a potulky. Filcování a hraní, zkoumání.
5. *Libozvuky* třeba? Z knih stále Daisy Mrázková, Petr Sís, Oxana Bula..., pro větší mě zrovna napadá *Jako sen* od Zdenky Krejčové.
6. Radost a dech.

HANA CISOVSKÁ

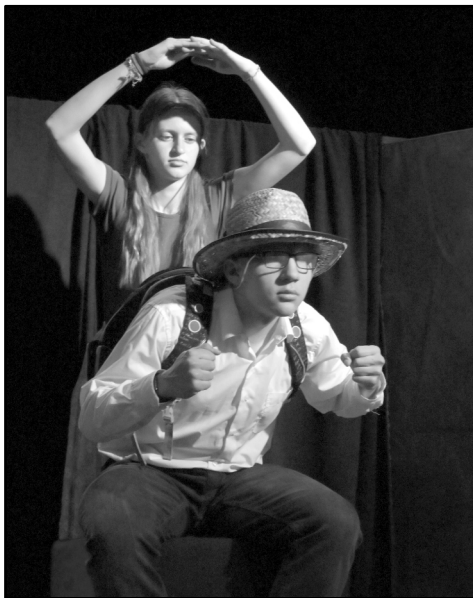
1. Na tuhle otázku nedokážu přesně odpovědět, protože vážně netuším, kolikrát jsem se přehlídky zúčastnila. Pamatuji si ale, že poprvé to bylo v roce 1974 jako členka dětského divadelního souboru. Tehdy se setkání dětských divadel jmenovalo Kaplické divadelní léto. Tyhle vzpomínky mi zůstaly v hlavě nejvíce. Hlavně si pamatuji atmosféru – trochu nervozity před vystoupením, pocit únavy, a pak to štěstí, když se představení povedlo. Myslím a věřím, že to letos budou děcka prožívat stejně hezky jako já tenkrát.
2. Po většinu času se věnuju studentům na pedagogické fakultě, hlavně studentům sociální pedagogiky. A právě z jejich popudu vznikla skupina, dnes už absolventů, která se věnuje divadlu fórum. Hrajeme po školách v rámci primární prevence a to dělá radost jim i mně. Taky mě potěšilo, že se dramatická výchova dostává do základní školy jako povinná součást výuky, ale málo mě těší, že se to některým pedagogům nelíbí.
3. Doufám, že se mi podaří vyšetřit čas na setkání a povídání si se známými i s těmi, se kterými se teprve seznámím. A určitě bych nepohrdla krátkými procházkami po okolí. Ale na to asi moc času nebude.
4. Často se ráda zavřu doma a pustím si nějaký film. K tomu dobrý čaj, s kočkou Sherly na klíně. To je pro mě poslední dobou nejlepší relax.
5. Asi jsem trochu ostravský patriot, protože chci doporučit trilogii *Šikmý kostel* Kateřiny Tučkové. Dočetla jsem nedávno poslední třetí díl. Pro nás, kteří v kraji pozůstatků šachet žijeme, je to připomenutí naší identity, z čeho se rodily bolesti i hrdosti našeho „kraja razoviteho“. A pro ostatní je tam popsán třeba kousek historie česko-polských vztahů, o které se moc neví.
6. Radujte se z maličkostí.

Ptal se Josef Pekárek

VČERA JSME VIDĚLI...

Mlžná

Když dítě zlobí

Podejme si tlapku

ZAPSALI JSME...

Mlžná

Soubor Avokádo ze ZUŠ v Litvínově nabídl divadlo poezie založené na textu Petra Nikla *Mlžná pohádka* z knihy *Lingvistické pohádky*. Zásadními sdělovacími prostředky jsou zde hra světla, barev, stínů, pohybu a slova. Vidíme na jevišti ústřední postavu, vlastně jen její obrysy, což může evokovat jakési zamlžení, nezřetelnost, hledání sebe sama v mlze. Zvolené prostředky, zejména práce se světly, které tvoří siluety postav, a jejich umístění v prostoru, vytvářejí atmosféru, jakési napětí. Svou roli má také velká zadní plachta dotvářející jednotlivé metafory. Vidíme zajímavé obrazy, které zejména ve velkém sále Fabriky jsou emočně působivé a diváka vtahují. Obrazy, které mají vyprávět příběh. Ten ale není tak zřetelný. Zvolená forma klade také velké nároky na vybavenost dětí. Zatímco prostor velkého sálu jde vstříc zvolených vizuálních prostředkům, trochu podráždí nohy další složce inscenace – slovu, které je v tomto případě klíčové. Text Petra Nikla je rovněž plný metafor a obraznosti a žádá od souboru jisté dovednosti. Nejen, že hlasová vybavenost dětí není na takový prostor připravená, také pokulhává i přesnost a sdělnost obsahu textu Petra Nikla. Ale především sdělení, co je pro tuto konkrétní skupinu mladých lidí v textu to zásadní, jak skrze text vypovídají o sobě a o světě kolem nich. Tušíme to, ale schází větší jasnost. Soubor se vydal cestou pro dětské divadlo málo probádanou, odvážnou. Přes výše uvedené poznámky je forma, kterou zvolil bezesporu působivá a inspirativní. Otevírá dveře k dalším možnostem dětského divadla a možnostem souboru samotného.

Když dítě zlobí

Dalším dnešním představením od Souboru ZUŠ Uherský Brod byla dramatizace textu Davida Walliamse *Něfo*. Vybraná předloha je velmi oblíbenou četbou dnešních dětí. Proto je pochopitelné, že se dostala i do hledáčku divadelních souborů, přestože jeho kvalita je přinejmenším diskutabilní. V přístupu, který soubor zvolil, jsou patrné náznaky grotesky nebo černé grotesky. Ta cesta se zdá být pro divadelní realizace tohoto textu vhodnou. Není ale jednoduchá. Vyžaduje mimo jiné velkou míru nadhledu, ironie a velké propracovanosti. Jednání, i když by bylo morbidní a násilné (jako je tlučení kladivkem do plyšáka, nadávání rodičům a konečně i samotná likvidace dítěte na konci) nepůsobilo by tak nepříjemně a vyvolalo by spíše smích, jak to v groteskách bývá. Jednání postav by bylo přirozené, protože by bylo v řádu žánru. Dá se říci, že k tomu má soubor teprve nakročeno, i když některé prvky jsou tam zřetelné. Nejsou ale dotažené. Především se otevírá otázka sdělení, které soubor chce předat divákům. Škoda, že se tvůrci více nezamýšleli nad motivací postav. Rodiče, kteří mají být Mírní, a to nejen podle jména, jsou spíše ke svému dítěti nevěšmaví, lhostejní. Co chtějí rodiče? Co chce Mireček? Jaký mají vztah k sobě? Hraje se o nevěšmavosti rodičů k vlastním dětem? Nebo je to jiné téma? Představitelé jednotlivých rolí byli typově dobře vybráni a přesnější motivace by jim dala větší jistotu a prostor k vytvoření kýženého humoru, který by vycházel ze situace samotné a nemusel by být dodáván (např. odkaz na Titanik). To, že soubor disponuje tvořivostí a divadelními nápady dokazuje například zdařilý obraz jeskyně a komunikace s ozvěnou. Dobře vybraná předloha je prvním nakročením správným směrem ke kvalitní inscenaci. Vybrat si ale text, který tyto kvality nemá, znamená nejen odvalu, ale sympatické odhodlání jít vstříc zájmu vrstevníků a výzvu zdívatelnit oblíbenou literaturu přijmout.

Podejme si tlapku

Soubor Na paloučku ZUŠ Petra Ebena ze Žamberku nás svou inscenací *Podejme si tlapku* přenesl do světa dětí předškolního věku. Fakt, že představení není určeno pro starší děti nebo dokonce dospělé, vůbec neubral na zážitku, který přineslo. Stylově čistá, jemná a poetická loutková inscenace představila jednoduchý příběh o přátelství zarámovaný čtvero ročními obdobími. Čtyři dívky dokazují nejen řemeslnou dovednost vodit loutky, ale také zaujmou svým způsobem vyprávění, napojením na diváka i na sebe navzájem. Důležitou složkou je jemný humor. Je obsažen jednak v jednání loutek, které probíhá zcela beze slov za doprovodu zvuků, ale také v komentářích dívek. Vše je přesně načasováno, vše má logiku. Jen je škoda, že se v průběhu děje ztratí jedna postava, která má na tom přátelství svůj podíl – postava kosa. Soubor je velmi dobře vybaven i pěvecky a hudební složka dotváří atmosféru a dává představení jasný rytmus – jasně odděluje jednotlivá roční období. Představení ze Žamberka je mimo jiné ukázkou velmi kvalitní pedagogické práce vedoucí souboru. Příběh o přátelství lišky a zajíce je jednoduchý a v jistém slova smyslu idylický, ukazuje ideální svět, kde se všichni přátelí. Ale není to právě to, co nejmenší děti dneska potřebují?

Hana Císoušská

VČERA JSME VIDĚLI...

MIŽNÁ

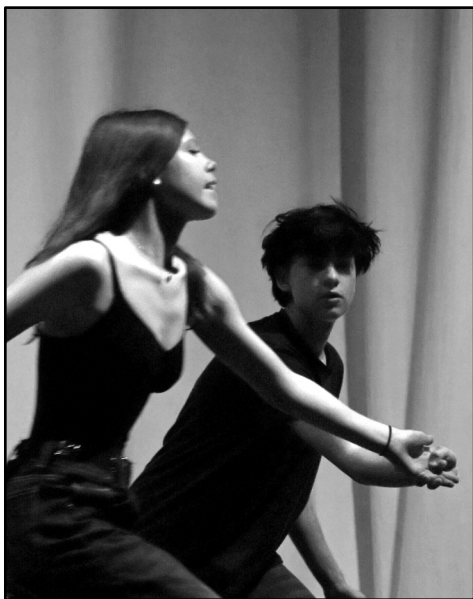

Když dítě zlobí

Podejme si tlapku

VČERA JSME VIDĚLI...

MIŽNÁ

Když dítě zlobí

Podejme si tlapku

ZAPSALI JSME...

MIŽNÁ, Avokádo, ZUŠ Litvínov

V úvodním hlasování se ukázalo, že inscenace byla pro většinu přítomných inspirující. Diváci z řad vysokoškolských studentů a studentek v inscenaci hojně kvitovali využití bílého horizontu a manipulaci s ním. Většina diskutujících se rovněž shodla na pozitivním hodnocení úvodu inscenace, kdy se začalo ve tmě mluvit okolo diváků napříč sálem Fabriky. Začátek ze tmy může být dle slov Amálie riskantním prvkem, nicméně zde se nad míru vydařil. Diskutující Lucie ocenila také návaznost světelného plánu na emoce a nálady hlavní postavy.

Během diskuse začalo plénium narážet na význam v textu. Dle některých se jednalo pouze o zvukovou kulisu bez bližšího významu, dokonce mezi debatujícími vznikla diskuse, co by se stalo, pokud by slova byla nahrazena hudbou. Nutno dodat, že tento podnět byl některými účastníky debaty poměrně razantně odmítnut, protože by se jednalo o jiný druh divadla. Následně se pozornost diskutujících obrátila k tématu inscenace, jak se ukázalo, ne pro všechny zcela čitelnému. Dle slov diskutujícího Jendy nebylo úplně přesně možné určit, kam inscenace směřovala, a tak se mu nepodařilo rozklíčovat sdělované téma. Naopak diskutující Marek, Zuzana a Hana popsali svůj výklad tématu jako chmury, nabízenou pomocnou ruku, strach, záhadnost, tmu a nezodpovězené otázky.

Aleš Bergman viděl inscenaci dvakrát. Během dopolední reprízy, kdy zcela nerozuměl textovým plochám, by souhlasil s pozitivy z počátku diskuse. Během odpolední reprízy se ovšem usadil do přední řady, i tak se stalo, že si nebyl jistý korespondencí textu a obrazu na jevišti. Diskutující se však shodli, že je především třeba ocenit nad míru kvalitní a silnou vizuální stránku.

Vojtěch Matějčička

Když dítě zlobí, Soubor ZUŠ Uherský Brod

„Čím Vás potěšila inscenace Když dítě zlobí?“ pokračoval v diskuzi moderátor Roman Černík. Diváci chválili předěly mezi scénami pomocí hudby, stylizaci do dítěte nebo práci se zvětšujícím se divadelním prostředkem – míčem. Pozitivní ohlasy dostalo také mísení vícera žánrů či použití plachty coby scénografického prvku. Když došlo na otázky, zamýšleli se diskutující nad tím, zda šlo právě zmíněnou plachtu v představení použít ještě v dalších momentech. Lektori zmiňovali shluk několika různých nápadů, které byly dobré, a často si zasloužily větší propracování a dotažení. Komu se to při přípravě představení ještě nestalo? Lektori vyzývali diváky k zamyšlení se nad otázkou: „Jak jste vnímali žánr představení?“ nebo „Jaké bylo podle vás téma, které chtěl soubor předat?“ K otázce žánru jsme zaslechli například úvahu o náznaku anglického humoru a nastolení nadsázky celé inscenace.

A jaké téma tedy chtěli dětští herci předat? Diskutující by jich našli opravdu hodně. Výchova dítěte rodiči, výchova rodičů dítětem, nevhodná, adoptované dítě, vymodlené dítě a přístup k němu... dárky. A kdyby zbyl v diskusi čas, vymysleli by určitě ještě Něfo.

Kromě toho se lektori a diskutující zabývali rozdílem mezi chováním a jednáním na jevišti. Chování je to, co vidíme, že postavy dělají. Jednání posouvá celý děj dál, proměňuje postoje a vztahy postav. Jak fungovaly vztahy celé téhle povedené rodinky? Proč se rodiče vůbec nesnažili chování dítěte změnit? Měli jednat jinak? A nebyla tohle celé jen ukázka toho, že ani mírní knihomolové nevědí všechno?

Markéta Somolová

Podej mi tlapku, Na paloučku, ZUŠ Petra Ebena, Žamberk

Na podání tlapky zbylo při debatě už jen málo času. Hodnocení však bylo naprosto jednomyslné. Byly oceněny všechny náročné části a perfektní práce mladých hereček pod vedením Olgy Strnadové, které musely zároveň ovládat loutky, vytvářet zvuky i zpívat. Hodnotící se shodli na tom, že představení mělo jednoduchý děj o přátelství, jasné přehledné vztahy postav, a i když liška ani zajíc nemluvili, divák chápal z jejich komunikace vše. Ačkoliv bylo představení cílené na dětského diváka, bavili se i dospělí. Na konci představení byla, za bouřlivého a dlouhého potlesku, cítit ztuhlá pokora hereček. Přesnou atmosféru z představení se podařilo vystihnout divačce Ester. „Byla jsem vyjukaná! Dojatá! Milovala jsem to a na konci jsem se rozplakala,“ což se setkal téměř se stoprocentním souhlasným zatřepáním ruky všech ostatních.

Tomáš Větrovský

ZEPTALI JSME SE...

MLŽNÁ POHÁDKA

Milovnice Svitav (40)

Inspirativní, hodně na efekt. Využili mnoho prostředků, které divadlo nabízí. Jen jsme neviděli jasné téma, které chtěli představit.

Tobiáš (kolem 13)

Nebyl jsem si jistý, jaké téma mělo představení předávat.

Mikuláš (15)

Mně se líbila hlavně ta vizuální stránka, ta byla skvělá. Chtěl bych ocenit ta světla a ten bílý horizont. Prostě vizuálně to bylo skvělé.

Kryštof (11)

Líbily se mi tam ty rýmy, že to bylo celé rýmované. A pak ještě ten horizont vzadu, jak různě využívali.

Tobias (16)

Byl to velmi silný zážitek, hlavně kvůli tomu, jak to tam bylo na začátku celé představení, že tam bylo najednou hodně hlasů, které naráz říkaly jiné věci. Celkově ty barvy tomu přidávaly velkou emočnost. Ale úplně jsem asi nepochopil téma, doufám, že se mi to osvětlí na diskusi.

Jonáš (17)

Chvilí jsem se v tom ztrácel, ale vlastně mi to nevadilo. Měl jsem pocit, že to může být o čemkoli, co si do toho člověk sám vloží.

Eliška (15)

Přišlo mi, že se tam hodně pracovalo s tichem, ale i to mělo nějaký význam. Nevěděla jsem, co čekat, a právě proto mě to zaujalo.

Klára (20)

Nevěděla jsem přesně, co to má říkat, ale stejně mě to nějak drželo. Myslím, že to

... NA DIVÁCKÉ DOJMY Z PŘEDSTAVENÍ 2. BLOKU

nemusi mít jasné sdělení, aby to něco sdělilo.

Adéla (17)

Ta scéna, kdy se mluvilo ve tmě a ze všech stran, byla fakt silná. Možná nejintenzivnější moment celého festivalu.

KDYŽ DÍTĚ ZLOBÍ

Tereza (kolem 20)

Představení se mi humorem netrefilo do noty. Ale zaujalo mě třeba využití plachty.

Vendy (kolem 20)

Zajímavé byly v představení třeba „uvaděčky“. A také mě zaujalo využití plachty.

Hana (21)

Čekala jsem větší poučení pro rodiče. Myslím, že nám ukázali jednu polohu laxnosti výchovy a druhou o obdarovávání dětí.

Anna (17)

Bylo to super, vůbec jsem nevěděla, co od toho čekat. Všechny účinkující obdivuji. Zaujala mě scénografie, kostýmy a schopnosti účinkujících.

Alena (41)

Pro mě to asi nebylo to pravý, ale určitě se tu najde někdo, kdo je cílovka. Musím ocenit práci s plachtou, obraz jeskyně mě nadchl.

Kristýna (22)

Plachta byla skvělá. Myslím, že by se s ní dalo dělat ještě víc, ale i tak to mělo efekt.

Matouš (26)

Téma pro mě zůstalo trochu nejasné, ale vizuálně to bylo povedené a nadsázka příjemně odlehčila celé představení.

Ondřej (23)

Scénografie byla promyšlená, jen některé motivy bych asi potřeboval víc rozpracovat. Přišlo mi, že to chce ještě trochu času.

PODEJME SI TLAPKU

Honza (59)

Byla to hezká a fungující kompozice písniček, scény i příběhu. Bylo příjemné se dívat.

Prokop (16)

Líbilo se mi, že děj na scéně se pohyboval vzadu i vpředu. Dál i blíž od diváka. Bezvadný byl i hudební doprovod a jeho efekty k pohybům loutek. Nemělo to chybu.

Markéta (11)

Loutky byly velmi povedené a bylo hezké, že to nehrály jen děti, ale byly tam společně.

Adrian (17)

Líbila se mi práce s loutkami a zvuky zvířat.

Sofie (14)

Cítím se, jako kdybych se vrátila do dětství. Byl to krásný pocit. Jsem moc ráda, že jsem to viděla.

Majda (20)

Na mě to udělalo hezký dojem. Hlavně se mi líbila scénografie a hudební doprovod. Myslím si, že pro děti je to vhodný.

Lukáš (24)

S takovou radostí jsem dlouho z představení neodcházel. Mám pocit, že je mi znovu pět. Někdo by si mohl myslet, že je to pro děti, ale myslím, že pro dospělé to bylo takové pohlazení po duši.

Natálie (25)

Bylo to tak čisté a přitom plné nápadů. Nečekala jsem, že se dá říct tolik beze slov.

Marek (19)

Zajíc a liška byli úplně živí. Tím, jak se pohybovali, jak skoro dýchali... Na konci jsem, zapomněl, že to jsou loutky.

Dana (29)

Pro mě to byl návrat někam, kde všechno dává smysl a nikdo se nehádá. Trochu jako objekty v divadelní podobě.

Ptali se jp, tv, ms, vm

NAHLÉDLI JSME DO...

... DĚTSKÉHO DISKUSNÍHO KLUBU K PŘEDSTAVENÍM 2. BLOKU

Hrající soubory reflektovaly, jak se jim hrálo a co jim pomáhá při bytí na jevišti. Vedle podpory skupiny děti zmiňovaly potřebu odezvy od diváků.

V představení **MLŽNÁ** ocenily děti práci se světlem, velkou plachtou a se zaplňováním celého prostoru jeviště i hlediště. Inscenace přinesla řadu otázek: O čem představení bylo? O čem vypovídalo? Co bylo reálné a co imaginace? Kdo byla dívka a ostatní osoby?

Hlavním tématem diskuse o představení **Když dítě zlobí** byly vztahy v rodině a otázky, proč se dítě vztekalo, proč byli rodiče lhosejní, kdy se zlomil jejich vztah k dítěti, proč se dítěte zbavili a co se s ním poté stalo? Jako téma pojmenovali, že materiálně není všechno, rodiče dokázali zajistit hmotné věci, ale nebyli schopni mu dát citové zázemí.

V představení **Podějme si tlapku** diváci ocenili hravou a precizní práci s loutkami a dvěma plány, použití živé hudby a zvuků jako zástupné řeči a jednoduchou stavbu příběhu pro zvolenou cílovou skupinu.

Kateřina Žarníková a Lenka Janyšová

DNES HRAJÍ...

Jak vznikl název vašeho souboru?

Podle hlavní postavy naší hry.

Proč jste se pustili do inscenování zvolené předlohy?

Líbily se nám úryvky z deníku, které nám někdy připomínaly naše pocity a životní situace.

Popište nejzajímavější okamžik vaší inscenace.

Pro každého to je něco jiného. Pro někoho to je Nigelův „skok“ do publika, pro někoho ztvárnění Nigelova kola, psa Šavle, Adrianovy deprese apod.

Kdy nastal největší zádrhel při zkoušení?

Když nedocházka na hodiny byla častá a výrazná. A asi i změna chuligána Berryho Kenta na chuligánku Bereniku Kentovou a zpět na Kenta.

Jak by měl podle vás vypadat ideální pohodový den ve Svitavách, abyste se cítili příjemně a pohodlně?

Perličkové koupele, sauna, výhled na Alpy, šnorchlování s delfíny, jídlo bez hub a vařené zeleniny!

Jak často a pro koho inscenaci hrajete?

Tak určitě každou středu pro Františka (vedoucí), občas pro veřejnost – dospěláky i školní děti.

... Třináct a tři čtvrtě, Adrianí, ZUŠ Jindřichův Hradec

Napište 5 klíčových slov o vaší inscenaci.

Intelektuál, deník, dospívání, láska, HAF!

Představte svůj soubor fotografií tak, aby vystihovala, jak je vám v hodině dobře a spokojeně.

Ptal se Josef Pekárek

DNES HRAJÍ...

Jak vznikl název vašeho souboru?

Když jsme začaly pracovat na inscenaci TO., náš soubor ještě název neměl. Při sdílení historek o menstruaci jsme si říkaly spoustu příhod, kdy někdo mluvil o tom, že „to“ dostal, a někdo jiný nepochopil, že „to“ je menstruace. Pak nás ale pobavila Áňa, která vyprávěla o situaci, kdy to bylo naopak. Přišla za ní kamarádka a tajemně jí oznámila: „Tak jsem to dostala.“ Áňa na to: „Menstruaci?“ A kamarádka: „Ne, ten šicí stroj, co jsem si přála přece.“ No a šicí stroj už nám zůstal.

Proč jste se pustili do inscenování zvolené předlohy?

Hledaly jsme téma, se kterým bychom chtěly pracovat. Pořád jsme se nemohly na ničem shodnout, ale pak jsme si všimly, že ať začneme řešit cokoli, skončíme po chvíli u menstruace. A tak jsme si řekly, že budeme hrát o menstruaci. Je to pro nás aktuální a málo se o tom mluví, tak proč ne.

Popište nejzajímavější okamžik vaší inscenace.

Asi chvíle, kdy obcházíme kolem Helči a říkáme všechny ty hnusné věci o menstruaci a ona pak vysype všechnu hlínu na zem. Nebo situace, kdy promlouváme za slavné fiktivní postavy, které se v knihách a filmech tváří, že nemenstrují.

... TO., Šicí stroj, ZŠ Naše škola, Praha 10

Kdy nastal největší zádrhel při zkoušení?

Asi vždycky, když jsme se moc rozjely, začaly jsme mluvit jedna přes druhou a zapomněly jsme, co vlastně děláme. A taky se nám pořád nedařilo vymyslet, jak udělat scénu s přebráním kluka, aby nepůsobila blbě.

Jak by měl podle vás vypadat ideální pohodový den ve Svitavách, abyste se cítili příjemně a pohodlně?

Hodně jídla, dost času na zkoušení, představení, minigolf a večer třeba koncert.

Jak často a pro koho inscenaci hrajete?

Většinou pro naše rodiny, kamarády, učitele. Ale vlastně ne moc často, přijde nám, že by to kvůli tomu tématu mělo vidět víc lidí.

Napište 5 klíčových slov o vaší inscenaci.

Menstruace, rovnost, kámošky, důležitý téma, hlína.

Představte svůj soubor fotografií tak, aby vystihovala, jak je vám v hodině dobře a spokojeně.

DNES HRAJÍ...**... Příšerné příběhy, Malinky linky konvalinky, SZUŠ Trnka, Plzeň**

Na otázky jsme odpovídali ve vlaku cestou ze „zájezdu“ do Kašperských Hor, kde jsme hráli na pozvání místního úžasného dramataku pro základní školu. Odpovídali všichni naráz, každá věta tedy patří někomu jinému (Viky, Niky, Agi, Adri, Kače, Josefovi, Mikimu nebo Danovi). Jen Poři a Zorce ne, ty už tou dobou možná hrály na divadelní přehlídce Waldorfských škol. Posléze jsme zjistili, že nahrávat jsme začali přesně v hororových 13:13.

Jak vznikl název vašeho souboru?

Název vymyslela Agi, prostě ji to tak napadlo a my jsme s tím souhlasili.

Proč jste se pustili do inscenování zvolené předlohy?

Protože jsme neměli moc času. Protože jsme chtěli hrát horor. Aby si každý zahrál nějakou důležitou roli. A nechtěli jsme, aby to bylo na lodi. A stejně je to inscenace, která je na lodi. Vlastně na dvou lodích.

Popište nejzajímavější okamžik vaší inscenace.

Když mlátí sestra Veronika Zorku. Podle mě, když se ty víly ke mně přiblíží. Máme jich tam hodně, nejde to určit. Mě se líbí nejvíc ty masky, ten duch, to monstrum. Všechny smrti.

Kdy nastal největší zádrhel při zkoušení?

Když Pepa neuměl text. Když Dan měl požádat Zorku o ruku a furt se smáli. To

bylo příšerný, věřte nám. Když jsem neuměl s kostětem.

Jak by měl podle vás vypadat ideální pohodový den ve Svitavách, abyste se cítili příjemně a pohodlně?

Mohli bychom dlouho spát. Byla by diskotéka, dobré jídlo. A nemuseli jsme se stresovat, protože bychom nemuseli hrát. No, mě hraní docela baví. No, to jo, ale chápeš, prostě pohodovej...

Jak často inscenaci hrajete?

Vždycky, když to jde. Přesně. Zatím jsme to hráli čtyřikrát.

Napište 5 klíčových slov o vaší inscenaci.

Horor. Irezumi. Piroška. Veronika. Víly.

Představte svůj soubor fotografií tak, aby vystihovala, jak je vám v hodině dobře a spokojeně.

Ptal se Josef Pekárek

DNES HRAJÍ...**Jak vznikl název vašeho souboru?**

Před dvěma roky jsme se souborem jeli do divadla Polárka a po cestě jsme přemýšleli nad tím, že bychom potřebovali nějaký název. A z naší diskuse vzešlo, že bychom se mohli jmenovat Kachničky. A proč? Protože jsou prý malé a roztomilé.

Proč jste se pustili do inscenování zvolené předlohy?

Na začátku školního roku jsme si každý psali vlastní monolog. A Štěpán tehdy vytvořil svůj vlastní monolog o problému brněnské lanovky. A nám to přišlo velmi aktuální, protože se nás tohle téma dost týká, jednak tím, že jsme Brňáci a jednak k kvůli tomu, že se ochrana životního prostředí týká nás všech.

Popište nejzajímavější okamžik vaší inscenace.

Za soubor se úplně nemůžeme shodnout, protože zajímavých je strašně moc věcí. Za mě je nejzajímavější to, že ve hře používáme názory reálných lidí, a to komentáře z facebooku, rozhovory s politiky, které jsme našli na internetu, a také rozhovory z lidmi z Bystrce, které jsme sami dělali během jednoho z dramataků.

... Kam poletíš, Havrane, Kachničky 2, SZUŠ Mgr. R. Chmelové, Brno**Kdy nastal největší zádrhel při zkoušení?**

Při výměně jedné role a dozkušování nové verze hry, zvláště, když najednou místo Zuzky, (vedoucí souboru), která byla v nemocnici, to s námi musela dokončit Lenka.

Jak by měl podle vás vypadat ideální pohodový den ve Svitavách, abyste se cítili příjemně a pohodlně?

Dostatek volného času, zábavy a jídla.

Jak často a pro koho inscenaci hrajete?

Hráli jsme ji zatím třikrát, jednou pro rodiče a dvakrát na přehlídce. Plánovali jsme ji hrát ještě na výstavě na podporu havranů v Brně, ale z toho zatím kvůli prostoru sešlo, dostali jsme nabídku hrát hru na jiném místě v září, tak ještě uvidíme, jak to dopadne.

Napište 5 klíčových slov o vaší inscenaci.

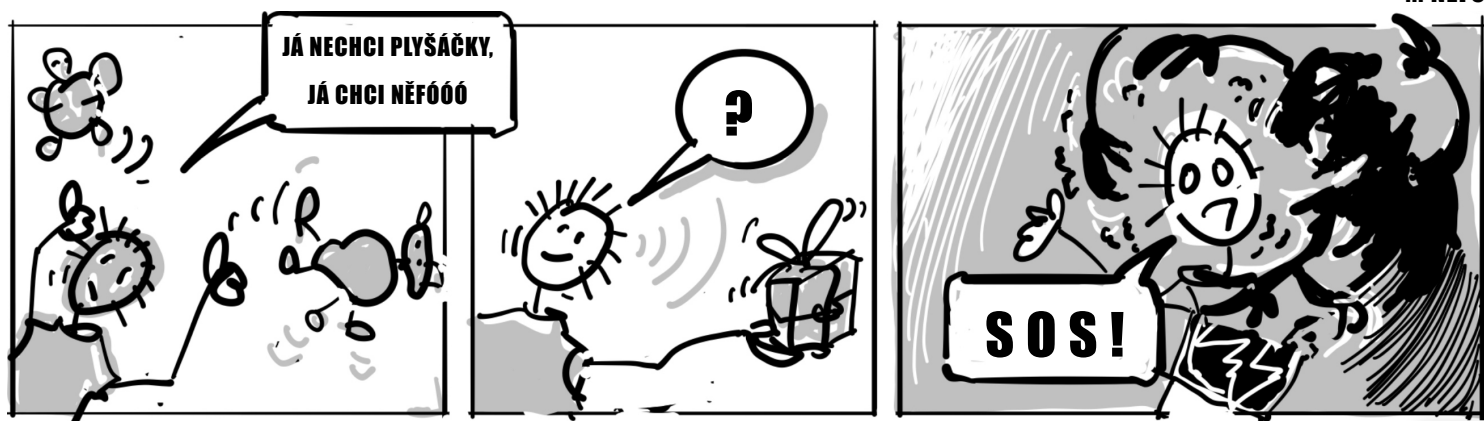
Havran, politika, ekologie, lanovka, vysídlování.

Přiznám se, že najít společnou fotografii byl oříšek, protože na focení nám během zkoušení nějak nezbyl čas, tak posílám jednu z mála, kterou jsem našla. (vedoucí souboru)

Ptal se Josef Pekárek

KOMIKS

PK 2025

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY NA WEBU - DRAMA.CZ/DS

INSTAGRAM

@detska_scena_svitavy

PROGRAM DĚTSKÉ SCÉNY

NEDELE 15. ČERVNA

8.30–12.30	semináře A–C	Fka
8.30–12.00	program pro děti ze souborů	
9.00–11.45	3. blok přehlídky – vystoupení pro veřejnost	
14.00–16.55	3. blok přehlídky – vystoupení pro účastníky Dětské scény	
	Příšerné příběhy , Malinky linky konvalinky, Soukromá ZUŠ Plzeň	Fka
skupina A	TO. Šicí stroj , ZŠ Naše škola, Praha 10	Fka
	Třináct a tři čtvrtě , Adriani, ZUŠ Jindřichův Hradec	Tyjátr
	Kam poletíš, Havrane , Kachničky 2, Soukromá ZUŠ Mgr. R. Chmelové, Brno	Trám
skupina B	Kam poletíš, Havrane , Kachničky 2, Soukromá ZUŠ Mgr. R. Chmelové, Brno	Trám
	Třináct a tři čtvrtě , Adriani, ZUŠ Jindřichův Hradec	Tyjátr
17.30–18.15	diskuse lektorského sboru s vedoucími souborů vystupujících v 3. bloku	Fka-3. podl.
17.30–18.45	dětský diskusní klub	Fka-aula
17.30–19.15	večeře soubory	IŠJ
18.30–20.00	veřejná diskuse o představeních 3. bloku	stodola
20.30	Písání Džona Lemouna , Taneční studio Light při ZUŠ Popelka v Praze 5	Fka
Fka	Fabrika Svitavy	
Fka-knihovna	Městská knihovna Svitavy, 2. podlaží	
Trám	Divadlo Trám	
SZŠ	Střední zdravotnická škola	
stodola	farní stodola svitavské římskokatolické farnosti	
kino	Kino Vesmír	

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY - ČÍSLO 3.

Redakce: Josef Pekárek (šéfredaktor), Markéta Somolová, Tomáš Větrovský, Vojtěch Matějčíka, Pavel Kocych (grafika a sazba) a Ivo Mičkal (foto). Tisk: DTP centrum Svitavy. Redakce sídlí ve 3. podlaží Fabriky Svitavy. Neprošlo jazykovou korekturou.

Uzávěrka čísla 3. - 15. června 2025 v 23:30. Náklad 100 ks.

